

Cauza C-370/21

Cerere de decizie preliminară

Data depunerii:

15 iunie 2021

Instanța de trimitere:

Landgericht München I (Germania)

Data deciziei de trimitere:

19 aprilie 2021

Apelantă:

DOMUS-SOFTWARE-AG

Intimată:

Marc Braschoß Immobilien GmbH

[omissis]

Landgericht München I

[omissis]

În litigiul dintre

DOMUS-SOFTWARE-AG, [omissis]

[omissis] Ottobrunn
– apelantă-reclamantă –

[omissis]

împotriva

Marc Braschoß Immobilien GmbH, [omissis] Hürth
– intimată-pârâtă –

având ca obiect o cerere în pretenții,

Landgericht München I [Tribunalul Regional din München I, Germania] –
Camera a 13-a Civilă – [omissis] [compunerea completului de judecată] a dat
următoarea

Ordonanță

- I. Suspendă procedura de apel.
- II. Adresează Curții de Justiție a Uniunii Europene următoarea întrebare.

Articolul 6 alineatele (1) și (2) din Directiva 2011/7/UE coroborat cu articolul 3 din Directiva 2011/7/UE trebuie interpretat în sensul că, în cazul unor creanțe de plată a unei remunerații, născute periodic dintr-un raport contractual unic, pentru fiecare creanță individuală de plată a unei remunerații există un drept la plata unei sume fixe de 40 de euro, în calitate de despăgubire minimă[?]

Motive:

I.

Părțile în litigiu au încheiat la 21 august 2019, cu începere din ziua respectivă, un contract de mentenanță software pentru licențele dobândite de pârâtă pentru un program „Domus 4000”. Remunerația lunară datorată pentru prestarea serviciului se ridică la 135 de euro, plus TVA.

În perioada cuprinsă între lunile septembrie și decembrie 2019, reclamanta a furnizat integral prestațiile de mentenanță care îi reveneau.

Remunerația aferentă mentenanței software pentru luna septembrie 2019 a fost facturată de reclamantă la 11 septembrie 2019, în cuantum de 133,04 euro brut, iar cea aferentă lunilor octombrie-decembrie 2019, cu factura nr. 201698309 din 1 octombrie 2019, în cuantum de 399,13 euro brut.

În temeiul punctului 6.1 din condițiile de mentenanță software, remunerațiile aferente prestațiilor de mentenanță care fac obiectul contractului sunt datorate la începutul fiecărei perioade de calcul.

Factura a fost primită de pârâtă în ziua următoare întocmirii.

Până la notificarea cererii introductive din 12 martie 2020, creanța rezultată din facturile menționate, în cuantum total de 532,17 euro, nu a fost plătită de pârâtă, în pofida notificărilor.

În ceea ce privește suma fixă pentru întârziere în cuantum de 40 de euro – respectiv de 80 de euro –, reclamanta se întemeiază pe articolul 288 alineatul (5) din BGB [Bürgerliches Gesetzbuch (Codul civil)].

Pentru perioada cuprinsă între lunile ianuarie și martie 2020, reclamanta a emis factura din 1 ianuarie 2020, în cuantum de 399,13 euro.

Din această perspectivă, reclamanta a extins acțiunea și a solicitat:

obligarea pârâtei la plata către reclamantă a unei sume suplimentare de 399,13 euro, majorată cu dobânzi de nouă puncte procentuale peste rata dobânzii de bază corespunzătoare, începând de la 2 ianuarie 2020, precum și a unei sume fixe pentru întârziere, în faza precontencioasă, de 40 de euro, majorată cu dobânzi de cinci puncte procentuale, începând cu data introducerii cererii suplimentare.

Ultima creanță invocată a făcut obiectul nepronunțării asupra fondului la 15 aprilie 2020 în privința creanței principale.

Prin hotărârea definitivă din 22 iulie 2020, Amtsgericht München [Tribunalul Districtual din München, Germania] a obligat pârâta la plata creanței principale în cuantum de 532,16 euro, a dobânzilor, precum și a unei sume fixe pentru întârziere în cuantum de 40 de euro, majorată cu dobânzi de cinci puncte procentuale peste rata dobânzii de bază, începând de la 22 ianuarie 2020. În ceea ce privește celelalte două sume fixe pentru întârziere (2×40 de euro = 80 de euro), Amtsgericht München a respins acțiunea.

Prin apelul declarat, reclamanta își valorifică în continuare cele două drepturi la plata unor sume fixe pentru întârziere în cuantum total de 80 de euro (2×40 de euro) și solicită:

modificarea în parte a hotărârii Amtsgericht München și obligarea pârâtei la plata suplimentară a sumei de 80 de euro, pe lângă suma recunoscută în primă instanță, majorată cu dobânzi de cinci puncte procentuale peste rata dobânzii de bază de 40 de euro, începând de la 22 ianuarie 2020, precum și a sumei suplimentare de 40 de euro începând cu data introducerii cererii suplimentare în primă instanță.

II.

Dispoziția relevantă din dreptul german [articolul 288 alineatul (5) din BGB] are următorul cuprins:

Creditorul unei creanțe de plată a unei remunerații are de asemenea dreptul la plata unei sume fixe de 40 de euro în cazul întârzierii debitorului care nu este un consumator. Această dispoziție se aplică și în cazul în care creanța de plată a unei remunerații constituie un avans sau o altă plată eșalonată. Suma fixă menționată la alineatul (1) se deduce din despăgubirea datorată, în măsura în care prejudiciul este justificat prin cheltuielile de judecată.

Reglementarea relevantă privind întârzierea la plată are următorul cuprins:

Articolul 286 alineatul (1) din BGB:

Dacă debitorul nu își îndeplinește obligația în urma unei notificări din partea creditorului, emisă după scadență, se consideră că debitorul este în întârziere ca efect al acestei notificări. Introducerea unei acțiuni în vederea executării prestației și notificarea unei somații de plată în cadrul unei proceduri corespunzătoare sunt asimilate unei notificări.

Articolul 286 alineatul (3) din BGB:

Debitorul unei creanțe este pus în întârziere cel târziu la 30 de zile de la scadență și primirea unei facturi sau a unei cereri echivalente de plată, dacă nu a plătit anterior; această dispoziție se aplică în cazul unui debitor care este și consumator numai dacă în factura sau în cererea sa de plată se menționează expres acest efect. Dacă data primirii facturii sau a cererii de plată nu este certă, se consideră că debitorul, dacă nu este și consumator, este în întârziere cel târziu la 30 de zile de la scadență și primirea contraprestației.

III.

Pentru a-și motiva soluția reținută în hotărârea definitivă din 2 octombrie 2020, Amtsgericht München a arătat, printre altele:

Articolul 288 alineatul (5) a doua teză din BGB prevede că dreptul la plata unei sume fixe pentru întârziere există chiar și atunci când creanța de plată a unei remunerații constituie un avans sau o altă plată eșalonată. Modul de redactare sugerează că dreptul la plata unei sume fixe pentru întârziere ia naștere pentru fiecare creanță de plată a unei remunerații, în privința căreia debitorul se află în întârziere. Cu toate acestea, în speță, trebuie să se țină seama de existența unui raport contractual unic din care se nasc, în mod repetat sau periodic, creanțe individuale de plată a unei remunerații. Într-un astfel de caz, în care drepturi diferite decurg dintr-o situație de viață și dintr-un raport juridic unic, articolul 288 alineatul (5) prima teză din BGB trebuie să facă obiectul unei reduceri teleologice

care să permită regruparea drepturilor și pornirea de la premisa unei situații unice de acordare a unei despăgubiri fixe.

În Hotărârea din 22 august 2019 (ECLI:DE:BGH:2019:220819UVIIR115.18.0), Bundesgerichtshof [Curtea Federală de Justiție, Germania] arată, printre altele, că:

pe baza constatărilor instanței de apel, nu este posibil să se aprecieze dacă reclamanta are dreptul la mai mult decât o sumă fixă în temeiul articolului 288 alineatul (5) prima teză din BGB. Potrivit acestei dispoziții, care transpune Directiva 2011/7/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 februarie 2011 privind combaterea întârzierii în efectuarea plăților în tranzacțiile comerciale (denumită în continuare „Directiva 2011/7/UE”), creditorul unei creanțe de plată a unei remunerații are dreptul la plata unei sume fixe de 40 de euro în cazul întârzierii debitorului. În ceea ce privește ipoteza unei sume fixe, prezintă relevanță aspectul dacă creanța principală invocată constituie o creanță de plată a unei remunerații. Creanțele de plată a unei remunerații, în sensul articolului 288 alineatul (5) prima teză din BGB – în conformitate cu Directiva 2011/7/UE –, constituie creanțe având ca obiect plata unei remunerații în schimbul unei prestații furnizate sau care urmează a fi furnizată de creditor.

În măsura în care instanța de apel constată ulterior că prestațiile de întreținere datorate de reclamantă au fost furnizate și că, prin urmare, creanțele principale recunoscute constituie creanțe de plată a unor remunerații în acest sens, acestea i-ar reveni sarcina de a stabili dacă, în cazul mai multor creanțe de plată a unei remunerații, născute din raporturi contractuale similare, există un drept la plata unei singure sume fixe sau a mai multor sume fixe în conformitate cu articolul 288 alineatul (5) prima teză din BGB și în ce măsură această concluzie este compatibilă cu Directiva 2011/7/UE, în special cu articolul 6 alineatele (1) și (2) și cu articolul 3 din Directiva 2011/7/UE. Acestei instanțe îi va reveni de asemenea sarcina de a stabili dacă, în cazul creanțelor de plată a unei remunerații, născute periodic dintr-un raport contractual unic, există un drept la plata unei singure sume fixe sau a mai multor sume fixe în conformitate cu articolul 288 alineatul (5) prima teză din BGB și în ce măsură această concluzie este compatibilă cu Directiva 2011/7/UE, în special cu articolul 6 alineatele (1) și (2) și cu articolul 3.

În această privință, în doctrină [omissis] sunt prezentate teze diferite.

IV.

În orice caz, întrucât nu se contestă că prestațiile reclamantei au fost furnizate între lunile septembrie și decembrie, în această privință este vorba despre o creanță de plată a unei remunerații, căreia i se aplică articolul 288 alineatul (5) din BGB.

În plus, pârâta s-a aflat în întârziere.

Instanța de trimitere consideră că trebuie să se răspundă la întrebarea adresată după cum urmează:

Articolul 6 alineatele (1) și (2) din Directiva 2011/7/UE coroborat cu articolul 3 din Directiva 2011/7/UE trebuie interpretat în sensul că, în cazul mai multor creanțe de plată a unei remunerații, născute dintr-un raport contractual unic, există dreptul la plata unei sume fixe de 40 de euro în calitate de despăgubire minimă pentru fiecare creanță individuală de plată a unei remunerații.

[*omissis*]

[*omissis*] [informare privind căile de atac]

[*omissis*]

[semnături, formalități]